

**Ольга Антонівна Подоляк —
суддя з високим рівнем відповідальності
за свою діяльність**

Суддя ВГСУ, заслужений юрист України Ольга Антонівна Подоляк, яка за заслуги перед державою нагороджена орденом княгині Ольги III ступеня, а за відродження духовності — орденом святої великомучениці Варвари Української православної церкви, під час інтерв'ю вразила своєю відкритістю та душевністю. Наша бесіда відбувалася в її затишному кабінеті, де розливався аромат свіжозвареної кави. Спогади про дитинство, юність та професійний шлях перемежовувалися з прекрасними поетичними рядками, які декламувала сама Ольга Антонівна. Адже вона є артистичною натурою, яка любить театр і мистецтво, проте все своє життя присвятила юриспруденції та судочинству. І ось чому...

— Мій батько, Хмарук Антон Григорович, був інвалідом Великої Вітчизняної війни I групи, — розповідає Ольга Антонівна, — і відповідно до чинного законодавства мав право на безоплатне одержання ліків за рецептом лікаря, безоплатне позачергове забезпечення санітарно-курортним лікуванням з компенсацією вартості проїзду до санітарно-курортного закладу і назад або одержання замість путівки грошової компенсації, безоплатний проїзд на всі види міського транспорту, позачергове безоплатне забезпечення автомобілем з ручним керуванням та інше. Батько дуже добре знав про свої права, проте не завжди отримував відповідні пільги. Тому йому доводилося по декілька разів звертатися до відповідних органів, які знаходилися в райцентрі на відстані 20 км від нашого села, і часто марно.

Враховуючи те, що він дуже погано ходив, мені доводилося їздити з ним до райцентру і бачити, як чиновники зневажливо з ним розмовляли, а іноді й ображали його. Мені було дуже прикро і боляче за цим спостерігати. Я усвідомлювала, що таких людей, як мій тато, багато. Тому, навчаючись у 9 класі школи, й вирішила стати юристом, щоб знати закони держави і надавати правову допомогу людям, які цього потребують. А до цього я мріяла бути вчителькою української мови і літератури.

— *Коли і чому ви обрали місцем роботи суди саме господарської юрисдикції?*

— З 1967 по 1972 роки я навчалася на юридичному факультеті Київського державного національного університету імені Тараса Шевченка. Хоча минуло майже 47 років після його закінчення, але я з великою вдячністю згадую викладачів факультету П. О. Недбайла, Є. В. Назаренко, О. А. Підопригору, І. Г. Побірченка, Л. К. Воронову, Н. С. Прозорову, В. Г. Гончаренка та інших, які стали для мене зразком професіоналізму, моральності й порядності.

Отримавши диплом юриста, я була направлена на роботу до Управління внутрішніх справ Києва, звідки мене відрядили на роботу слідчим Печерського райвідділу внутрішніх справ. Під час розслідування злочинів я проводила допити підозрюваних, яких доставляли з СІЗО. При цьому в мене ніколи не було до них якогось зверхнього упередженого ставлення. Я розуміла, що переді мною — звичайні люди, які просто спіткнулися в житті. Тому, бувало, й підгодувала їх, адже серед них було багато немісцевих. Завжди намагалася достукатися до їхньої совісті, проводила з ними, так би мовити, виховну роботу.

Пам'ятаю, як один з них Василь К. уже на завершальній стадії проведення слідства несподівано звернувся до мене з такими словами: «Ольго Антонівно, ви знаєте, мені так соромно перед вами, тому я хочу все розказати про інші скоєні мною злочини, щоб відбути за них покарання і вийти з в'язниці з чистою совістю. Тільки обіцяйте, що саме ви будете розслідувати ці справи». Довелося дати йому слово і виконати свою обіцянку, адже я завжди дотримуюся своїх зобов'язань. Потім ті люди, чії справи я розслідувала, надсилали мені листи з місць позбавлення волі, в яких, як не дивно, дякували за те, що я допомогла їм зробити правильні висновки зі своїх вчинків...

Пропрацювати слідчим мені довелося до серпня 1977 року, після того я стала юрисконсульткою на промислових підприємствах Києва. Потім працювала начальником юридичного відділу на промислових підприємствах Києва, а ще пізніше — старшим арбітром, головним арбітром Міністерства легкої промисловості України та Вищого арбітражного суду України.

— **Чи зустрічалися на вашому професійному шляху люди, яких ви можете назвати своїми наставниками та вчителями?**

— Так сталося, що найчастіше спори, у яких я брала участь як представник позивача чи відповідача в Державному арбітражі УРСР, розглядала арбітр Фатєєва Світлана Миколаївна. Я була вражена її знанням матеріалів справи і нормативно-правових актів, які регулювали відносини сторін (поставка продукції, товарів, нестача, неналежна якість та інше). Коли прийшла на роботу до Вищого арбітражного суду України, мене гостинно прийняла у своєму кабінеті арбітр Любинська Тамара Володимирівна, яка і стала, власне, моїм наставником, вчителем у роботі і другом у житті. Попри її вихід у відставку я продовжую з нею спілкуватися, ми із задоволенням подорожуємо разом. Також моїми наставниками і вчителями були: Голова суду Притика Дмитро Микитович, заступники Голови суду: Гречківський Микола Павлович, Демченко Сергій Федорович, Осетинський Анатолій Йосипович; арбітри: Плахотнюк Світлана Олександрівна, Самойлова Ірина Кнстянтинівна, Цихоцька Світлана Миколаївна, до яких я ставлюся з великою повагою і вдячністю за навчання.

— **Яким якостями, на ваш погляд, повинен володіти суддя господарської юстиції?**

— Перш за все, — високим професіоналізмом, принциповістю, виваженістю, високим рівнем відповідальності за свою діяльність, неупередженістю. Також суддя повинен володіти спеціальним інтелектом, аналітичним мисленням, цілеспрямованістю і наполегливістю. Враховуючи, що його діяльність передбачає спілкування з людьми під час судового процесу, йому потрібно вміти слухати, говорити, бути емоційно врівноваженим, зібраним і цілеспрямованим.

— **Чи вдалося вам поєднати суддівську кар'єру з викладацькою?**

— Як я вже говорила раніше, в дитинстві мріяла стати вчителькою. Моя мрія з часом здійснилася. З 1996 по 2002 роки я поєднувала суддівську кар'єру з викладацькою роботою у ВНЗ, викладаючи господарський процес, господарське право та спецкурс «Особливості розгляду спорів різних категорій». А в листопаді 1998 році я сама навчалася в Національному коледжі суддів США при Університеті Невада на курсі «Судді-лектори». З 2002 по 2008 роки, обіймаючи посаду голови кваліфікаційної комісії суддів господарських судів України, брала безпосередню участь у формуванні суддівського корпусу господарських судів.

— **Що б ви побажали молодим суддям, які зовсім недавно надягли суддівську мантію?**

— Бажаю їм залишатися вірними складеній присязі, гідно виконувати свої високі обов'язки в ім'я законності, справедливості, гуманізму, захисту прав і свобод людини і господарюючих суб'єктів, самовіддано служили ідеалам добра і справедливості. Постійно підвищувати свій професійний рівень, дотримуватися морально-етичних принципів поведінки судді, не вчиняти дій, що порочать звання судді та підривають авторитет судової влади, бути виваженими, вміти слухати представників сторін і своїх колег, бути об'єктивними і неупередженими, незалежно і справедливо здійснювати правосуддя, відповідально ставитися до виконання своїх професійних обов'язків. Щоб удача і професійні успіхи були постійними супутниками у житті.

Розмовляла Олександра Шутко